

ELŐFIZETÉSI DÍJ:
Pénz vagy Pénsett hához küldve:
EGÉSZ ÉVRE 5 frt — kr.

PÉCSI FIGYELŐ.

HIRDETÉSEK ÁRA:
Egy öt házasított sor egy-
zari megjelenésért 5 kr.,
3-szorért 5 kr., 10-szorért
4 kr. fizetendő.

Szerkesztőség:
János-utca 8-ik szám.

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez, hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők.
Előfizetheti helyben: a kiadóhivatalban, KÖSZL JÁNOS úrnál a városház épületben, LILL JÁNOS úrnál a budai külvárosban, valamint a vidéken minden postahivatalnál.

Kiadóhivatal:
János-utca 8-ik szám.

Kéziratok vissza nem adatnak

A hadügyminiszter ren-
delete.

Egy magyar ifju sohasem tartotta
valami virtusnak a közshadereg tar-
talékos-tiszti kardbójtjának viselését.
Őrült az önkéntes, ha kitöltötte egy
évét és megszabadult abból a germán
világból, a melyben mindent inkább
megfürtenek, csak azt nem, ami magyar.

A ki meg az altiszt vizsgát sem
akarja letenni, (mert tény, hogy legtöbb
önkéntes azt sem tette le), az pláne há-
rom évig „önkénteskodik”.
És mikor a delegációk nem rég
megszavazták a rengeteg milliót, a
közös hadügyminiszter kilitásába he-
lyezte, hogy a magyar ifjunak meg
lesz könnyebbítve az út a tiszti kard-
bójtjához, ha már egyszer kényszerítik
arra egy éves önkéntesi jogának elvesz-
tése mellett. És mi történik most, mi-
kor már a nemzet megadta a tömörked
vér- és pénzadó?

A közös hadügyminiszter kiad egy
rendeletet, a melynek értelmében a
legnagyobb szigorúsággal megkövetel-
endő a tiszti vizsgálatokon a német
nyelv és a mely önkéntes bizonyosságot
tesz is szükséges theoretikus ismeret-
ről, de magyar anyanyelvén, — viz-
sgálatának eredményeként az veendő
fól a jegyzőkönyvbe, hogy „tartalékos
tisztek nem alkalmas”.
Tehát a magyar önkéntes vagy
germanizálódjék az egy év alatt, vagy
pedig megvonják tőle az egy évi szol-
gálat kedvezményét.

Vagy talán a tisztségben a magyar
elemet akarják szaporítani?
Mert — igaz — sokszor hangoz-
tatják, hogy a magyar ifju nem megy

a katonai pályára. De hát hogyan men-
jen, ha egyszer ők maguk zárják el
az utat!

A magyar elem így soha sem sa-
porodhatik, nem pedig elsősorban azért
mert az esetben a tiszti pályára lépő-
nek ki kell vetkőznie magyarságából;
le kell mondania a magyar szóról, nem
szabad távolról is mutatnia a magyar
szellemet és némán kell túrnie, hogy
mily megvetésnek van kitéve mindaz,
ami magyar.

„Osztrák-magyar” a czime ennek
a hadseregnek, avagy „közös”-nek is
nevezik. Van valami ebben az elneve-
zésben, mert hát rengeteg millióban
és veradóban van az a magyar nemzet-
nek; mi is viseljük a hadsereg költsé-
geit és viseli Ausztria is: mi is oda
adjuk ifjaink színe-javát. Ausztria is
besorozza. De valami ünnepe alkalmá-
val merje valaki itt Magyarországon
föltütni a magyar zászlót a „k. k.”
kaszárnyára! Az már nem közös!

Azért nevezik csak közösnek, mert
Magyarország adja felét a hadsereg-
nek. A vezényszó, zászló és egyáltalá-
ban minden jelvény osztrák. És a he-
lyett, hogy legalább is valami erkölcsi
hasna lenne Magyarországnak, éppen
az ellenkezőjét nyeri; azt, hogy a ha-
dsereg mint hatalmas germanizáló té-
nyező működik. Még intelligens ifju-
ságunkat is ki akarja vetkőztetni ma-
gyarságukból és csak egy nemzeti ér-
zületet tűr meg; az osztrákot; a ma-
gyart, mely pedig ép oly jogos, mint
amaz — üldöző.

Hanem a mikor pénzre van szük-
ség, akkor hizelegnek Bécsben és igé-
rik, hogy a magyar elemnek tért en-
gednek, de a mint meg van szavazva
a sok millió, hálából még egy lépéssel
tovább mennek a germanizálásban;
oda dobják a magyar nemzet szemébe
a miniszteri rendeletet, hogy az ismer-
re, ha nem tudják azt kitűnő német
nyelven kimutatni, kárba veszett; bár-
mily katonai talantum legyen is az
emberben, ha nem engedi magát át a
germanizálásnak, nem ér semmit, mint
közember kell szolgálnia és túrnie,
hogy egy pástorból lett „káplár”
szembe szídják és gorombáskodják
amtyig osztrákosan.

Bizony nem szívesen megy soha
egy magyar önkéntes a vizsgáló bizott-
ság elé; de azért el fog menni, mert
kell. Es csupa kényszerből meg fogja
tanulni azt a germán nyelvet, csak
hogy ne kelljen két, esetleg három
éven át szolgálnia „az idegen zászlót”,
a hol pedig jogosan épp úgy föltűz-
hetnék a magyart, mint az osztrákot,
mert hiszen épp úgy egyik államé a
hadsereg, mint a másiké. Úgy lenne,
ha a „közös” jelző nem lenne egyéb
gránynál!

Magasztalhatják az erdélyi magyar
közömbösi életet, avagy bármely
magyarosító intézményüket!

Mit használnak azok sikerei, ha
egyszer kebltűnkedédeljék a ha-
talmas germanizáló intézményt, mely-
nek működését semmi kulturegylet
nem képes ellensúlyozni!

„Magyarország iparügye”

A mult hónapban így cím alatt je-
lent meg egy közgazdasági könyv, mely
a maga nemében egyedüli a magyar iroda-
lomban és bátran mondhatók úttörőnek.
Szerzője az ismert fővárosi építész Bobula
János, akit a közönség, mint a művelt
és modern polgárság egyik kitűnő tagját
tiszteli, mert széleskörű theoretikus kép-
zettségét előnyösen tudja összekötni a gy-
akorlati élet követelményeivel és lankadat-
lan, buzgó tevékenységét a közügy szol-
gálatába állítja. A mű hivatva van az
ország iparügyét bizonyos eredményekre
igényt tartó mederbe terelni és így a köz-
gazdaság terén rendkívüli szolgáltatásokat
tenni.

Oly kevesen vannak hazánkban, akik
a közgazdasági és így az ipari ügyek
nagy fontosságát elismerve azok szolgálá-
tában állanak, hogy a könyv íróját e té-
ren legmegalombban kell tudvánjalni. Saj-
náljuk, hogy ilyen kiváló erőnek nem
nyitották meg a kellő tevékenységi tér,
amelyen messze szétágazó szolgáltatásokat
tehetne a közügynek. Műve világos jele
annak, hogy e nagy munkaerő kár par-
lagon heverteti.
A magyar ipar megalkotása és föl-
virágzása érdekében eddig meg nem irat-
tott oly gyakorlati irányú könyv, mint Bo-
bulka könyve, melyben nemesak panaszo-
kat és buzditásokat olvashatunk, hanem
gyakorlati eszméket is találunk, melyeket
keresztül vinni nem olyan nehéz
dolog, ha erre nézve az illetőknél kellő
érdek és akarat lenne.
Az ipar, különösen a magyar ipar
múltjára vonatkozó igen érdekes közle-

ményei után áttér a szerző a jelen föl-
adatára. Elsősorban kiméleltül ostorozza
a polgári és ipari osztályt, melynek nincs
önérzete, nincs a nemes iránti ambíciója
és mindennek folytán nem képes a legsar-
kalatosabb érdekét sem képviselni és meg-
védeni.

Rakfenéje a magyar „ársadalomnak
mindenesre az, hogy, nincs egészséges
és egységes közeposztály, mely támaszul
szolgál a magyar iparnak s ez által a
vagyonosodást előmozdítja. Hanem épen
azért kell egyetértentük az iróval, aki
leleplezettelül, és szégyenkedés nélkül ki-
mondja, hogy minélutána nincs öntudatos,
ambíciós polgárságunk, iparos és keres-
kedelmi osztályunk, nincsenek kapitalistá-
ink, mert általában szegények vagyunk;
az állam hatalomnak kell a hazai ipart
megteremteni, mely nélkül mint állam nem
létezhetünk.

Mindazok, akik elrejtőzölöz nézetben
vannak, óriási aggodalmak.

A modern állam, — aminővé mi is
lettünk, és maradni akarunk, — követel-
ményeit az agrikul egyáltalán nem elégít-
heti ki; azt csak a kifejlett hazai ipar
képes teljesíteni; csak az ipar által bizto-
sítjuk ama jövőbeli forrásokat, melyek
szükségesek arra nézve, hogy a
művelt, és államiságra igényt tartó nemzetek
sorában helyet foglalhassunk. Mi nem
leszünk képesek soha az állami deficitet
kifizetni, és nem lehetünk
soha vagyonos nemzet, ha nem lesz hazai
iparunk. Kellene tehát, hogy minden állami
tudományunkat az ipar megalkotására fo-
rdítsuk; sajnós hogy ezt nem tesszük, és
alig találunk embert az illető körökben,
akik ezzel bibelődni érdemesnek tartanák,
vagy legalább a megkívántató érzékkel
bírnak az ügy iránt.

Valóban szomorú a helyzetünk e
tekintetben, mert a hatalom képviselői,
akik elvileg az ipar nagy fontosságát szin-
tén elismerik, azt mondják, hogy a hazai
ipart teremtse meg a társadalom, mert az
állam szegény erre. De a társadalom
rétegei még szegényebbek, mint az állam
és egyáltalában nincs meg bennük a ké-
pesség a feladat megoldására. Ha tehát
az államhatalom, az ország társadalmi ré-
tegeinek összessége, képtelenek nyilvání-
tani magát az ipar megteremtésére: ho-
gyan lehet eszerint feltételezni, hogy
azt majd szegény társadalmunk, vagy pe-
dig a még szegényebb egyesiek fogják
megtehetni?

E képtelenséget számtalan ember
hiszi és hirdeti nálunk s az oka annak,
hogy iparunk csak hangzatos szavakkal
és frazissokkal terjesztetik, de tényleg senki
sem fog a munkához. Tulajdonképen ki
is lépjen a tettek terébe? A főnemesség
és a főpapás nem látja az a hazai ipar
nagy horderejű fontosságát a legelőbb

saját birtokairól jól, rosszul gondoskodik.
A közpénesség pedig egyenesen lenézi
az ipart és csak a rosszul fizetett hivata-
lokat hajbássa. A polgárság servilis és
szegény, tehát akcióra kénytelen. Tőke-
pénzeseink nincsenek. Ki teremtse meg
tehát a magyar ipart?

A felelet igen egyszerű és könnyű,
de az adott viszonyok közt természetes is!
Társadalmunk minden egyes tényezője
gyöngye és képtelen az óriási feladat meg-
oldására, amit a mindennapi élet eléggé
eklatánsan bizonyít. Tehát kell, hogy az
egész nemzet fogjon a munkához; a nem-
zetet pedig csak az állam képviselheti s
egy egyedül ő hivatott, erejénél fogva a
hazai ipart megteremteni.

A nagyszabású munkának ez az alap-
gondolata, melyet jobbra-balra forgatni
lehet, amint azt már többször tették, hanem
végre is a tétel helyességét, igazságát el
kell ismeri, ha a gyakorlati élet követel-
ményeit szemügyre vesszük. Minél komo-
lyabban és minél elvontabb a mámorító
politizálásból ítéljük meg a helyzetet, annál
inkább belátjuk azt, amit Bobula oly nemes
hívással és oly meggyőző érvekkel hirdet,
hogy t. i. hazai ipar nélkül el kell puztu-
lunk és hogy a hazai ipart csak a
nemzet hatalma: a kormány teremtheti
meg; mely ne csupán aktagyártó tesztü-
letnek, vagy a magas politika paripáján
nyargáló lovagoknak tekintse magát, hanem
a nemzet vezérének, melynek hivatása te-
remteni, hogy az állampolgárok megél-
hessenek.

Lassan bár, de mégis tért foglalnak
ez eszmék és nézetek s mi is apellálunk
a nemzet összes rétegeihez; tekintésük
a hazai iparügyet: legbensőbb életet egyedül
nyújtó saját ügyünknek és buzditásuk, kér-
jék s ha kell szorítsák a kormányt arra,
hogy végre-valahára e téren lépjen a gy-
akorlat ösvényére, és ne csak írjon, kezelen
és aktákat csináljon, hanem a gyakorlat
embereivel kontaktusba lépve, cseleked-
jék is.

A hazai közönség hálával tartozik az
írónak, a ki a kérdést így formában fel-
vetette és megérdemli az egész nemzetnek
nemcsak elismerését, hanem támogatását is.
Bobula könyvét a gyakorlati élet abc
könyvének kell tekinteni és kell, hogy
mindenki, a ki a hazában jövet vár, azt
ne csak átolvassa, hanem kövesse is.

S akkor lesz hazai ipar!

Fabricsius.

A tanügy kiállításunkon.*

(Folyt. és vége.)

Bevégzván szemléket a város által
főntartott községi intézetek fölött, foly-
tatván azt a szomszédos teremben, hol a

* Mult számbunkból térszüké folytán szorult ki.

T Á R C Z A.

Heten vagyunk.

(Fontenay.)

Falusi volt — ott láttam őt —
Napbarnított falusi lány;
Vidám volt, kedves és csinos,
S mindössze nyolczéves talán.

„Tisztvénád is van? mondásza csak,
Hányan vagyok e kis falun?”
S rém emlévén nagy szemét,
Bátran felelt: „Heten vagyunk.”

„Családotul itt laktok?” S ő
Ujján számlálva szólt nekem:
„Kettő közülünk városi,
Kettőnk jár messzi tengeren.

János és Emmi sírba” rég,
A porladók között pihen.
S magam vagyok anyámmal én
Amott, a csöndes völgybe” leun.”

„Kettő lakik városban és
Kettő jár messzi tengeren —
Nem-e hibás a számítás?
Gondold meg újra kedvesem.

Megfjeitd e titkot, hiszem,
Megfjeitd nekem biztossan; —
Óten vagyok csupán: hiszen
Kettőtök rég a sírba” van?”

„Igen, igen; sírjokra zöld
S árnyas lomb hajlik zagdagon:
S kis ablakunk ha nyitva áll:
Szemembe tűn e két halom.

Gyakran merengok én e két
Sirdombra hajló fű alatt;
Kézem munkál, míg ajkimen
Egy-egy panaszos dal fakad.

„ az áldozó nap engemet
Oh, hányszor lát e sír felett:
Itt költöm el gyakorta én
Szegényes estebédemet.

Első hagyott el minket a
Kis Emmi — oh! ez fájt nekem!
S gyakran játszám öcsémnel itt,
A sír körül, e fris gyepen.

S mikor a hó befödte már
A földet egyszín leplelvel:
Utána ment fivérem is —
S együtt pihen most Emmivel!”

„Hányan vagyok hát, mondásza csak,
Ha kettőtök a mennybe” rég?”
„Heten vagyunk mindössze” — mond,
Reám szegezve nagy szemét.

„Hisz ők immár most angyalok,
Iszent dícsérik mennybe” fenn;
Megalva már, túl vannak ők
A földi szenvedéseken.”

Hiába mind! A kis bobó
Okoskodásához híven,
Azt hajítja egyre esendesen:
„Heten vagyunk, heten, igen!”

Kasza Gy. József.

Magdolna.

Ismerik önk az e . . . i Magdolna
historiáját?
Ki tudná, ki ismerné, mikor a szent
képek némák, hallgatagok.

Elmondom. Érdemes meghallgatni ezt
a tragediát.

I.

Az e . . . i templom oltára fölött most
is ott ékeskedik Szt. Magdolna képe. A
kis, egyszerű, majduem csupasz falu tem-
plomnak egyetlen ékessége az a kép.
Messze földről is eljönnek a zarándokok,
hogy megbámulják ezt a festményt. Csak

egy Rafael, egy Murilló festhetett így
A világnak csak legkiválóbb művésze volt
képes ecsettel aany fájdalmat varázsolni
egy vászra.

— Ki festette ezt a halhatatlan fest-
ményt? — kérdették a látogatók.
A sekrestyés mindig összerezzen s
egy könnyű törlő ki szeméből, mialatt
alig hallhatóan motyogja:
— Pater Bonifáczius! Az Isten nyu-
gosztalja meg!
— Hát meghalt?
— Meg am a szegény! Mikor meg-
esinálta a képet, oda térdelt eléje, s más-
nap reggel ott találtuk a kép előtt meg-
dermedve boltan
— Szomorú dolog! mondogatják
a látogatók s tovább haladnak

II.

Pedig nem csak ennyiben van a do-
log Én is megnéztem a képet s kíváncsi
voltam a történetére. Tudtam, éreztem,
hogy ennek a bámulatos alkotásnak nagy
története lehet, s nem került nagy fá-
dásba, hogy megtudjunk mindent.

Bonifáczius páter a nagy kolostor la-
kója volt.
Nem tudta senki a másik nevét, csak
azt tudták, hogy művész ember lehetett
mert egy festékes ládán, tányéron és ecse-
ten kívül mást nem hozott a kolostorba.
Bonifáczius páter nagyon szótalan
volt. A miséken kívül alig hallották őt be-
szélni, akkor is csak halhatatlan szelle-
melkel társalgot hosszan mélyen, elme-
relye, mintha körülötte nem volna semmi,
mintha számára nem léteznék a világ
Mindig a mezőn járt kint csak későn
tért haza.
Mem jelent meg soha az ebédlő asz-
tánán, hanem czellájában fogyasztotta el
a száraz kenyeret, érintetlenül hagyva a
többi ételt.
Aztán kezdett festeni. Egy alaknak a
halvány körvonalait vetette a vászra . . .
Nem bologult vele . . . kétszer, háromszor

újra mázolta be a vásznot, míg végre is
benyitotta a főnökhöz
Ez volt az első eset, hogy valamiért
hozzá fordult.

— Mit kívánsz fiam? kérdé tőle jósa-
gosan
— Magdolnát akarom megfesteni. De
nem tudom! . . . Engedd meg, hogy beho-
zom azt a nözeméget, aki az eszmét adta
hozzá . . . Ha nem látom nem megyek sem-
mire
Az őz apát tiltakozni akart és Bo-
nifáczius lehaltotta a fejét szomorúan . . .
— Ki az a nő? . . . kérdé aztán.
— Nem tudom, a mezőn láttam szá-
ladozni Szegény gyermek lehet
Hosszu ideig tartott, míg végre az
apát beleegyezett, hogy a leány mindennap
egy órát üljön Bonifáczius előtt

III.

A leány a kis Judit volt Az öreg
zsido kántornak leánya Lehetett vagy
15 éves s szegény apjával nyomorgott . . .
Judit szép volt hosszú fekete ha-
ját a szellő simogatta, ha futkosott a
mezőn szemét fényből és sötétségéből
kombinálta az ég és természetéhez cedrusfát
vettek mintaképtül
Mikor úgy meztláb kis rongyokra
tépétt szürke ruháskájában, melyből ki-
csillogott hófehér bőre, végig futott az
utczán, hogy a boltoshoz menjen, meg-
bámulta a nép.

Ilyenkor tűnt föl Bonifácziusnak, a
festőnek is
Még állt és hosszasan nézett utána az
uton
— Ez a Magdolna maga! — szólt s
aztán habozott
Odahaza ismét föltűnt előtte a Ma-
gdolna
Hóféléh, nyomortól barázdált arczá-
val, szenvedéstől beesett szemekkel, félig
imára nyílt ajakkal Ez az eszmény . . .
Ez az a miről művészes álmodhatik
Bonifáczius felkereste másnap, harmad-

nap a mezőn, ahol a leány a más libát
őrizte Megszólította s megismerkedett
vele
Agyában már akkor készen volt a
Magdolna kép terve s lassankint gyökere-
zett lelkében is.

IV.

Nemsokára bejárt a leány a kolostor
falai közé
Ott a szőlőlugasban festett pater
Bonifáczius s odajött a leány is féltéken,
szabódba
Nem tudta, hogy mit akarnak vele . . .
Pater Bonifáczius most még szótlanból
lett Órák hosszúig nézte a Magdolnát,
anélkül, hogy egy eszetvenhott tett volna,
vagy szólt volna a leányhoz
Ez is csak ilt é nézte a fehér arzu
papot, míg nem jött az apát s nem mondta,
hogy mára elég volt
Másnap újra kezdődött a dolog A
leány már két hónapig járt be a kolo-
storba, a kép készen volt már mikor a
két alak még mindig nézte egymást
Egy napon eljött az apát közéjük
— Nini fiam! Hisz ez a kép pom-
pás Már teljesen el is készült.
— Még nem! — felelt a pater röviden.
— De a leány már elmehe?
Bonifáczius nem szólt semmit Szé-
mélől megérdeml a köny — s a leány
mikor ezt látta, felngrott és elfutott . . .
Nem jött be többet a kolostorba Senki
se tudja, hogy hova lett.

V.

Pater Bonifáczius befejezte a képet.
Czellájában dolgozott még rajta sokáig.
Pedig a kép már készen volt De
a pater nézte-nézte az arczot Azt a
Magdolnát azt a szentet azt a
szenvédőt
Az apát akárhányszor benyitott hozzá
mindig ott találta térdelve a kép előtt
— Fiam! Nincs még készen az a
kép?

Mire Gyuricza állítógazd... Majd megadom nek... revolvert fogta s... szor rá lött Gombosra. A tettes... következményeitől megrettenve...

Mikor a férj kiskoru... Mikor a férj kiskoru... Mennyire lojogias a magyar törvényhozás... Ebből a férfira az a tanulság...

Érdekes hangverseny... Érdekes hangverseny... Jóvá hó dejen egy igen érdekes és élvezetes hangverseny fog rendeztetni...

Hangverseny-műsor... Hangverseny-műsor... Grünfeld Alfréd és kir. kamarai- és porosz udvari zongora-művész... Ezen alkalomra egy új Bösendorfer-féle hangverseny-zongora fog ide szállítottatni...

Megható gyászszóval... Megható gyászszóval... róta le a kegyelet adóját, folyó 7-én, az irgalmasok templomában, a helybeli főreáliskola, boldogult közoktatási miniszterünk, Trefort Ágoston iránt...

Langer Viktor... Langer Viktor... Vörösmarty Mihály himnuszát a pécsi kiállítás megnyitása alkalmára férfikarra alkalmazta...

A Pécsi daloskorú... A Pécsi daloskorú... ezen törekvő fiatal egyesület, mely eddigi működésével általános elismerést vívott ki magának...

Adólléte a zászló anyai tisztségre... Adólléte a zászló anyai tisztségre, mit ő kézzel el is fogadott. A zászlószentesítési ünnepély jövő év tavaszán tartatik meg...

Választók névjegyzéke... Választók névjegyzéke. A központi választmány részéről köztudomásra hozatik, hogy az 1889. évre szól országgyűlési képviselőválasztói névjegyzék...

Paraszt-szobrász... Paraszt-szobrász. Mindenesetre emlékezni fog közönségünk arra az Árpád-szoborra, mely kiállításunkon ott a fél földel alatt volt látható boronák, ekek s különböző gazdasági eszközök közt...

Halalozás... Halalozás. Csendes József m. kir. adópenztartós és nyug. szantartó, Csendes Alajos városi rendőrbiztos atyja, e hó 9-én hunyt el életének 67-ik évében Szegedvárt...

Pécsi konfekt-czukorkák... Pécsi konfekt-czukorkák. Valóban jól esik hallanunk, mikor arról értesülünk, hogy városunknak jó hírve mindig nagyobban körbe terjed...

Tüzrendszet... Tüzrendszet. Kormányrendelet lön kibocsátva a tűzoltó-ügy országos rendezése tárgyában, mit a belügyminiszter bevezető sorokkal küldött meg minden törvényhatóságnak...

dést emletem itt ki különösen... dést emletem itt ki különösen, hogy a szabályrendelet szerint minden községnek kell tűzoltósággal bírnia, s egyszerűen felhívom a törvényhatóságot, hogy a mellékelt tűzrendszeti kormányrendeletnek mihamarabb életbe lépésétől haladéktalanul gondoskodjék...

Eladó kretarajok... Eladó kretarajok. Gaal Balázs által művészi kivitelű készített két életrajzszerű kretarajz van közönségre a Solcz-féle sörözőkban eladásra vévezt kiállítva...

Nyitl számadás... Nyitl számadás. Bözsa József, ki oly őszinte jó akaratral fáradozott a jötekonyszéle néplépnep rendezésén, de meghiusult törekvése, a következő sorok közlésére kért föl bennünket...

Rabló a veremben... Rabló a veremben. Gebhardt Antal pécsvárdi polgár mult hó 31-ikén kimenő szőlőjébe, a mint a présház ajtaját ki akarja nyitni, remélve veszi észre, hogy a zár szét van roncsolva...

tökből tudták meg, hogy nem más mint Mangold József hírből btrő és szökött rab, ki a pécsi fegyházból szökött meg. Holteest fölboncolták és kitűnt, hogy esés következtében agyuszódást szenvedett...

Mily jó az utcákra szerdiefákat ültetni! A cím után itélve azt hinné az ember, hogy e kis közlemény — gazdasági lap helyett — tevédsébi kerül e lapba. Pedig nem! Mégis azonban a szerdiefák csak annyiban emleltődök, amennyiben az ily szerdiefák mellett karóknak igen nagy szereplük volt az eseményben...

Közgazdaság... Közgazdaság. Phylloxera elleni védekezés. Folyó hó 7-én d. u. a városi ház közgyűlési tervében tartott meg az értekezlet, melynek tárgya volt a phylloxera elleni védekezés...

Baranyamegye lótenyésztéséről... Baranyamegye lótenyésztéséről. (Vége.) Megyénk lótenyésztését kedvezőleg befolyásolták azon anyagi segítékek, melyekben a tenyésztők így a miniszterium, mint a gazdasági egyesületek által részesevők lettek...

nyokhoz alkalmazkodva, a gyakorlati tapasztalatairól szól. A franciák eljárása nem válik be nálunk, mert ott 1-5 méterrel a szőlőt, a gyökérzet a szőlőkérgesét kikérülhető nagyjában, de nálunk 2, 2 1/2 láb a tökéltavóság, s csak a legújabb telepített szőlők reudések, a melyen azonban sajnos, kevés van hazánkban...

A kongresszus előadói közül dr. Roboz kizárólag a szőlőkezelésről, elfogadja, de igen sok akadályt lát a keresztülvitelhez körül: az ültetés sürdése, a fajok kevertése, a miveletek hiányossága, az idő helyes megválasztásának nehézségei, az elbauas, a szőlőkérges ára, gépek romléonyossága s a mi legfőbb, nagyszámú szakvezetői kell hozzá, egyik talajba előlegesen fúróval kell lyukat tenni, másik talaj tulnépes, a jó alkalmazás rövid időre esik tavasszal, nyáron a termést sőt magat a növényt is visszaveti s főleg sok trágya kell hozzá, mindezt a nép nem képes jól keresztül vitetni, mert munka-intelligencia kell hozzá, és ha ez meg van, igen jól alkalmazható, ha kifizeti magát, mert ez pecuniális kérdés dolga.

Utjasi eredményekből bemutat fas ojtásokot, Corry-féle basitokojtást, gyengéik; erős parositást és megeresebb angol, nyel-parositást, ezekből j rész elvésre, de nem mind és nem rohamosan ugyeszerre, de mivel a fas ojtás nehézes s most épen a baranyai zoldojtas oly sikeresket mutat föl, ajánlja; a szemzéssel Móranyi n-nyedi kepezei igazgató foglalkozott magról nem lelt Riparian s mar 5 éves tőkei vannak szálvezésze, melyek jól díszlenek; Horvath Laszlo tarcali segéditaner új szemzési módjával a növendeket 2800-ból 2400 eredményes szemzést mutatnak föl.

Ez eleltartam meg nem határozható, de mutat 1882. óta minden évrol van fas ojtványok, ekkor a sokkal tökeleteesebben forraló gyors és könnyű kivitelű zoldojtas és szemzés aránytalannul jobb jövőt ígér, mert a fas ojtásokat igen gyenge anyagokba ojtottuk egytelől, de meg 2-ik évben mindjárt költözöttük, mindentelét átültettük és nehézes is.

Végül kéri, hogy Pécs városa a megye hatóságával valivetee egy telephelyt az által is minden módot mellobb létesítésre s annak megfeleloen sürgösen intézkedjék a rohamosan fejlődő vész ellen, helyenként kijelölve a legjobbnak bevált mód követéseit.

Horvath Antal röviden elmondja, hogy az ojtások is tárgyalva voltak a kongresszuson s hiszi, hogy a directernök itt megernek egyebiránt azt hiszi, hogy az alja kell beszorulni az amerikaiakkal, a Jaques faj új a peronosporától fél, mar mutatkozott új rajta.

Grabarits Béla szerint 20-30 évig is elal döntés nélkül, csak a biztosan diszlo ellenálló fajt jelölnek ki. Elnök Banffay Simon erre azt feleli hogy van ellenállófaj, de a talaj és termés szerint kipróbálandó, előre senkre se lehet reá erőszakolni, hogy biztosan megél szőlőjében ez vagy az a faj.

Lechner Gyula jelzi, hogy a legközelebbi phylloxera-bizottság ülésén Horvath javaslata elfogadtatott egy helyi telep-helyet nézve.

Miklós Gyula az állami telepek ajánlja egy helyi telep helyett s főleg a népet ajánlja védelem alá venni. Horvath Géza szerint az ojtás és próbák folynak már itt, de az állami telep nem lesz kielégítő pár év alatt, ezért itt is okvetlenül kell külön telep.

Horvath Antal Grabaritsnak jelzi, hogy az europai fajokat is ki kellett előbb próbálni talajainban, így most az amerikai is ki kell próbálni. Végül a telep létesítését ajánlja, mert nagy lesz rövid időn a szükséglet, az állami telepek lassau produkálhatnak elegendőt, s ajánlja a rügyudványokat, mely gyors és biztos szaporítás.

Nadosy Kálmán indokolja, miért nem volt eddig telep, de most a gazd. egylet oda fog hatni, hogy a várossal közös telep legyen a megye részére.

Végül elnök kéri, helyeslik-e a próbát, hogy a szerint a telep eszméje is el ne essek? — Az értekezlet egyetért az előadó javaslattal, hogy a próbák folytattassanak és hogy a kellő anyag azonnal kéznél legyen egy amerikai telep fölállításának sürgősségét fogadja el. — Végül elnök közönetét mond előadónak fáradozásaiért, a kormánybiztos pedig az értekezlet javainak szives közreműködésükért, sikert kívánva nekik s ezzel az értekezlet véget ért.

Baranyamegye lótenyésztéséről.

(Vége.) Megyénk lótenyésztését kedvezőleg befolyásolták azon anyagi segítékek, melyekben a tenyésztők így a miniszterium, mint a gazdasági egyesületek által részesevők lettek. Az anyakanczák, a 3 éves kanczák és ménesikők díjazása, a magán ménék 60—100 forint való segítése, egy éves ménesikők és ménék vásárlása a tenyész-

